

Anul 59

Seria II-a Nr. 469

8 PAGINI - 15 BANI

Miercuri 19 decembrie 1956

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Citiți în pag. 2-a

ALTE PROPUNERI
DE CANDIDAȚI
AI FRONTULUI
DEMOCRAȚIEI
POPULARE

Adunarea cetățenească de la Complexul C.F.R. „Grivița Roșie”

CEI MAI BUNI FII AI POPORULUI PROPUȘI CANDIDAȚI ÎN ALEGERILE PENTRU MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

**Tovarășul dr. Petru Groza
propus candidat al F. D. P.
în circumscripția electorală
nr. 28 Cluj**

Sala clubului Atelierelelor C.F.R. din Cluj devenise neîncăpătoare pentru mulțimea de oameni veniți aici la adunarea cetățenească cu prilejul căreia a fost propus candidat al Frontului Democrației Populare pentru circumscripția nr. 28 din localitate, tovarășul dr. Petru Groza.

Adunarea cetățenească din sala clubului s-a transformat într-o puternică manifestare a unității de nezdruccinat dintre partid, guvern și popor, a dragostei poporului nostru muncitor față de regimul de democrație populară, față de mărețele lui realizări.

Tovarășul Kulcsar Francisc din partea consiliului regional F.D.P. deschizând adunarea invită pe participanți să facă propunerile de candidați. Apoi, spre tribună se îndreaptă tovarășul Chira Eugen, maestrul principal la secția de cazangerie a Atelierelelor C.F.R., om iubit și stimat de întreg colectivul.

În ropotul de aplauze al asistenței, tovarășul Chira îl propune candidat pe tovarășul dr. Petru Groza.

— Nu este nevoie să-i fac caracterizarea — spune tov. Chira. — Numele lui este cunoscut, respectat și rostit cu dragoste de toți oamenii muncii din țara noastră.

Prin aplauze furtunoase, toți participanții la consfățuire sprijină cu entuziasm candidatura tovarășului dr. Petru Groza.

Rînd pe rînd, la tribună răsună cînd cuvinte românești, cînd cuvinte maghiare. Vorbitorii rostesc cu dragoste și respect numele tovarășului dr. Petru Groza. Ion Serdeanu, șef de secție la Atelierele Tc.-C.F.R., scoate în evidență ajutorul pe care l-au primit cetățenii circumscripției 28 din partea tovarășului dr. Petru Groza în ce privește unele nevoi de ordin obșteșc. Vorbitorul arată că datorită sprijinului tovarășului dr. Petru

(Continuare în pagina 2-a)

**Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej
propus candidat
al Frontului Democrației Populare
în circumscripția electorală
nr. 30 „Grivița Roșie”**

Într-o atmosferă de mare însuflețire, aproape 5000 de cetățeni, muncitori, tehnicieni, ingineri, funcționari, precum și gospodine din cartier s-au adunat la Complexul „Grivița Roșie” pentru a propune un candidat al Frontului Democrației Populare pentru circumscripția electorală Nr. 30 „Grivița Roșie” în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională.

Cel prezenți au ascultat cu multă atenție expunerea tovarășului Florian Dănăilache, membru al C.C. al P.M.R., prim secretar al Comitetului Orașenesc București al P.M.R., președintele Consiliului F.D.P. al Capitalei. După ce a făcut o scurtă trecere în revistă a evenimentelor internaționale, vorbitorul a scos în evidență trădănia regimului nostru democratic-popular și justetea politicii partidului nostru.

„Oamenii muncii din țara noastră — a spus vorbitorul — sînt hotărîți să apere cu dinzente orînduirea democrat-populară, să îndeplinească cu cîste sarcinile celui de-al doilea Congres al partidului, să construiască cu succes socialismul”.

Din rîndul participanților la adunare a luat cuvîntul apoi Petre Coman, muncitor fierar la Complexul „Grivița Roșie” care a spus: „În numele adunării, al muncitorilor de la Complexul „Grivița Roșie” și al cetățenilor din cartier, propun să fie trecut drept candidat în circumscripția noastră tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!”

Asistența s-a ridicat în picioare ovaționînd pentru Partidul Muncitoresc Român și Comitetul său Central.

Au luat apoi cuvîntul numeroși muncitori care au susținut cu însuflețire propunerea făcută. Muncitoarea fruntașă Ioana Munteanu de la fabrica „Textila Grivița”, susținînd propunerea făcută, a arătat cum se ogîndește întărirea regimului nostru democratic-popular în fabrica în care lucrează ea. Tehnicianul Ilie Călinescu de la centrul tehnic de formare a trenurilor a susținut și el propunerea făcută, arătînd că cîinstea de a avea drept candidat în alegeri pe primul secretar al Comitetului Central al P.M.R., tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, trebuie să-l facă pe toți să muncească mai cu avînt pentru îndeplinirea sarcinilor puse de cel de-al doilea Congres al partidului.

Strungarul Ion Șerbănescu a vorbit despre lupta orga-

(Continuare în pagina 2-a)

**Tovarășul Chivu Stoica
propus candidat al F. D. P.
în circumscripția electorală
nr. 11 „23 August”**

În marea sală a uzinelor „23 August” mii de muncitori, ingineri, tehnicieni și funcționari din întreprinderi și instituții, precum și cetățeni din cartier s-au adunat pentru a propune candidatul lor în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională.

Președintele Consiliului Frontului Democrației Populare din raionul „23 August”, tov. Matei Nicolae, înfățișînd condițiile, pe plan intern și internațional în care se desfășoară campania electorală de la noi, a subliniat hotărîrea oamenilor muncii din patria noastră de a se uni și mai strîns în jurul partidului și guvernului pentru a consolida regimul democrat-popular, pentru construirea socialismului.

A luat cuvîntul apoi strungarul frunțaș Gheorghe Stoica, care a spus că sfătuindu-se cu un grup de tovarăși a hotărît să propună candidat în circumscripția electorală „23 August”, pe tovarășul Chivu Stoica, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președinte al Consiliului de Miniștri, fiu devotat al clasei muncitoare, unul din încercații conducători ai partidului și guvernului.

Aprobind cu entuziasm propunerea făcută, asistența a ovaționat îndelung pentru partid și guvern.

Numeroși muncitori și tehnicieni, printre care Constantin Tudorică, Dumitru Dumitrescu, inginerul Cezar Aramă, Constantin Putnică, directorul general al uzinelor „23 August”, s-au alăturat propunerii făcute, susținînd cu entuziasm candidatura tovarășului Chivu Stoica în circumscripția lor electorală. Cu toții au arătat că tovarășul Chivu Stoica a vizitat deseori uzina lor, ajutînd colectivul în munca pentru îndeplinirea sarcinilor de plan.

Luînd cuvîntul, o serie de muncitori și

(Continuare în pagina 2-a)

CEI MAI BUNI FII AI POPORULUI PROPUȘI CANDIDATI ÎN ALEGERILE PENTRU MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

În diferite colțuri ale țării, au avut loc adunări ale oamenilor muncii, în care au fost propuși candidații ai Frontului Democrației Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională. Aceste adunări s-au desfășurat sub semnul unității de nezdruccinat între partid, guvern și popor.

Numeroși muncitori din orașul dunărean Galați, au primit cu puternice aclamații propunerea făcută în cadrul unei adunări de către tov. Radu Dulgheru, prim secretar al comitetului regional de partid: „Propun drept candidat în circumscripția electorală Nr. 1 Galați-vest pe tovarășul **GHEORGHE APOSTOL**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președintele C.C.S.” Au luat apoi cuvântul numeroși cetățeni care au sprijinit cu bucurie candidatura propusă. Printre aceștia a fost și pensionarul Ion Munteanu, care a lucrat cu ani în urmă în același atelier cu tovarășul Gheorghe Apostol, inginerul Gh. Alexasev, maestrul D. Chiriță și alții, care au sprijinit cu căldură candidatura propusă.

În frumosul oraș Cimpulung Moldovenesc, s-au adunat tăietorii de lemne, muncitorii din fabricile de cherestea din Pojorita și Vama, mineri de la

Fundul Moldovei, intelectuali, funcționari. În ultimii ani s-a schimbat mult fața acestei regiuni. Cu ajutorul Uniunii Sovietice s-au înălțat uzinele textile „Moldova”, combinatele forestiere „Bernat Andrei” și „A cincea aniversare a R.P.R.” iar acum se construiește la Făltieni una din cele mai mari filaturi de in și cinepă din țară. În numele muncitorilor de la fabrica de cherestea Vama și a cetățenilor din aceeași comună, gateristul fruntaș Nicolae Simionescu a propus, în aplauzele asistenței, drept candidat al F.D.P. pentru circumscripția electorală Nr. 2 Cimpulung Moldovenesc pe tovarășul **EMIL BODNĂRAS**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Printre cei care au luat cuvântul susținând cu însuflețire candidatura depusă au fost mecanicul V. Pinteș, muncitorul Sasu Moise, contabilul Nicu Neagu și alții.

Străvechea cetate a Moldovei — Iașul — a cunoscut în ultimii ani un suflu înnoitor. S-au construit locuințe muncitorești, s-a dat în folosință studenților două cămine cu 960 de locuri, s-a amenajat Palatul Culturii și s-au creat Institutul de cercetări chimice

de pe lângă Academia R.P.R., Opera de Stat. Cei care au luat cuvântul în cadrul adunării — tov. Ion Goia, directorul Operei, acad. prof. dr. Vasile Rășcanu, președintele filialei Iași a Societății Științelor Medicale și prof. univ. Leo Bartfeld, pro-rectorul universității „A. I. Cuza”, au subliniat preocuparea continuă a partidului și guvernului pentru dezvoltarea culturii, pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor muncii. În aplauzele entuziaste ale celor prezenți, tov. Dumitru Gheorghiu, prim secretar al comitetului regional Iași al P.M.R., președintele consiliului regional F.D.P. a propus drept candidat al F.D.P. pentru circumscripția electorală Nr. 22 Iași-nord pe tovarășul **IOSIF CHIȘINEVSCHI**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., secretar al C.C. al P.M.R. Propunerea a fost primită cu entuziasm de întreaga adunare.

Într-un alt centru universitar, la Cluj, profesorul universitar Tiberiu Popovici, membru corespondent al Academiei, în numele profesorilor de la universitățile „Victor Babeș” și „Bolyai” a propus candidatura pentru circumscripția electorală Nr. 31 Cluj a tovarășului **MIRON CONSTANTINESCU**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al Învățământului. Participanții la adunare au primit propunerea cu ovații puternice. Vorbitorii, care au susținut cu multă căldură candidatura propusă, au arătat grija parintească cu care partidul și guvernul înconjoară intelectualitatea atârșată poporului.

Cetățenii din circumscripția electorală Nr. 14 Pașcani, au primit cu aplauze însuflețite propunerea candidatului maestrului **MIHAIL SADOVEANU**.

Sustin din toată inima candidatura — a spus învățătorul Emil Gospodaru din comuna Miroslăvești, locul de naștere al scriitorului. — Îl cunoaștem bine pe maestrul Sadoveanu; el a trăit printre noi, a scris despre ce ne-a bucurat și ne-a durut. Cărțile lui „Bațagul”, „Mitrea Cocor” și altele le găsești la noi în fiecare casă. Puterea muncitorilor și țărănilor a făcut ca masele largi ale poporului să se bucure de lumina culturii și acordă o înaltă prețuire apertului scriitorilor și oamenilor de știință în dezvoltarea culturii.

La adunarea de la atelierele C.F.R. Timișoara, tov. Isac Martin, prim secretar al comitetului regional de partid a propus drept candidat al F.D.P. în circumscripția electorală Timișoara nord-vest pe tovarășul **ALEXANDRU MOGHIOROȘ**, membru în Biroul Politic al C.C.

al P.M.R., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Muncitorii care au luat cuvântul pentru a-și exprima bucuria față de candidatura propusă s-au referit la realizările obținute datorită grijii partidului și guvernului pentru ridicarea neconținută a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. În cursul ultimei săptămâni în orașul Timișoara a intrat în funcțiune cea mai modernă fabrică de paste făinoase, iar în ultimii ani au fost dezvoltate numeroase întreprinderi și s-au deschis noi magazine cu produse alimentare și textile. S-au construit cămine, dispensare, creșe, școli.

Vorbind la adunarea care a avut loc în sala de festivități a Depoului C.F.R. Pitești, tovarășul Ștefan Matei, prim secretar al comitetului regional de partid a spus printre altele. Paralel cu dezvoltarea industriei s-a dezvoltat și agricultura în regiunea Pitești. Mii de țărani muncitori au pornit cu încredere pe calea arătată de partid, pe calea agriculturii socialiste. Mai mult de 32.900 familii de țărani muncitori fac parte din cele 644 gospodării agricole colective și întovărășiri agricole. În ultimii doi ani au fost electrificate 35 sate din regiune, iar alte 38 au fost radiificate. Luind cuvântul din partea muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor Depoului C.F.R. Pitești, lăcătușul fruntaș Marin Ciuleanu a propus candidatura pentru circumscripția electorală Nr. 1 Pitești a tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R. și secretar al C.C. al P.M.R. Propunerea a fost primită cu anlane îndelungate.

În sala de festivități a Clubului Uzinelor „Steagul Roșu”, din Orașul Stalin s-au adunat numeroși oameni ai muncii de la diferite întreprinderi, profesori, medici și gospodine, reprezentanți ai locuitorilor din cuprinsul circumscripției electorale Nr. 1 din reg. Stalin. Cu acest prilej, tovarășul Maxim Berghianu, prim secretar al comitetului regional Stalin al P.M.R. a propus drept candidat al F.D.P. în această circumscripție electorală pe tovarășul **PETRE BORILĂ**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Cei care au luat mai apoi cuvântul au sprijinit propunerea din toată inima și și-au arătat atașamentul față de politica înțeleaptă a partidului.

Muncitorii prezenți la adunarea care a avut loc la fabrica „Steaua Roșie” din Bacău, au discutat cu mândrie despre realizările lor în producție, despre înfăptuirile din circumscripția electorală Bacău-sud. Tov. Dumitru Berezițchi, prim secretar al comitetului re-

gional de partid, a propus pe tovarășul **ALEXANDRU DRĂGHICI**, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R. drept candidat în alegeri Asistența a primit cu bucurie propunerea făcută și a vorbit despre realizările înfăptuite sub conducerea partidului nostru.

În aula mare a Universității „C. I. Parhon”, în fața cetățenilor din circumscripția electorală Nr. 21 „6 Martie” a luat cuvântul acad. Iorgu Iordan. El a propus drept candidat al F.D.P. în această circumscripție electorală pe marele savant român, iubitul și apreciatul nostru cărturar, vechiul militant democrat, acad. prof. dr. **C. I. PARHON**.

Vorbitorii care au susținut cu dragoste și încredere propunerea, au amintit de activitatea rodnică a marelui savant cetățean, pus în slujba vieții omului și de avântul continuu al științei în anii regimului democrat popular.

La adunarea care a avut loc în marea aula a Academiei R.P.R., cu multă bucurie a fost primită propunerea ca acad. **TRAIAN SAVULESCU** să fie candidat al circumscripției electorale „Victoria” din Capitală. Academicienii Ștefan Mioc, Mihail Ralea, Simion Stoilov au scos în evidență marea reputație de care se bucură acad. Traian Savulescu, atât în țară cât și peste hotare. Toți vorbitorii și-au exprimat convingerea că el îi va reprezenta cu cinste în organul suprem al puterii de stat, Marea Adunare Națională.

Mecanicul Șerban Ion de la Depoul București-Triaș, l-a propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală Nr. 31 pe Eroul Muncii Socialiste **ȘTEFAN LUNGU**, unul din inițiatorii mișcării cincisisteme din țara noastră, exemplu în muncă și în activitatea obștească. De asemenea, pentru merite deosebite în muncă, a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală Nr. 23 Colibași, regiunea Pitești, strungarul **ALEXANDRU CHIRU**.

În celălalt capăt al țării, pe meleagurile Sucevei, în circumscripția electorală Nr. 22 Coțușca, a fost propus drept candidat, Eroul Muncii Socialiste, maestrul zootehnist, **CONSTANTIN ADOCHIȚEI** de la G.A.S. Coțușca.

În însuflețite adunări cetățenești au mai fost propuși candidații ai F.D.P., **MARIA ZIDARU**, președinta G.A.C. din Paulești-Satu Mare, **MARIA DINU**, președinta G.A.C. „Grivița Roșie” din comuna Bolintin-Deal, **ION SMARANDACHE**, fruntaș al recoltelor bogate și alții.

În aceste zile, pe întreg cuprinsul țării, oamenii muncii continuă să propună candidații ai F.D.P. în alegerile pentru Marea Adunare Națională.

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej propus candidat al Frontului Democratiei Populare în circumscripția electorală nr. 30 „Grivița Roșie”

(Urmare din pagina 1-a)

zată de partid pentru dărîmarea regimului fascist antisemita și pentru construirea vieții noi, socialiste. Apoi a cuvîntat maestrul Petre Stăncioid, care a arătat că, dacă amdată burghezo-moșierimea stăpînea prin teroare poporul, azi, oamenii muncii au depășit libertate în a-și alege deputații. Unii în jurul partidului — a spus el — învingem orice piedici și greutăți și vom construi socialismul în patria noastră.

Au mai luat cuvîntul fierarul Ion Domșa, care a arătat îmbunătățirile realizate în cartier și a propus intensificarea ritmului construcției de locuințe, cazanului Marin Cioc, mecanicul cincisistemei Dumitru Nucă, lăcătușul Alexandru Tudor și alții au arătat că poporul nostru este hotărît să lupte pentru înlăturarea regimului democrat-popular, pentru pace și socialism. Toți vorbitorii au susținut cu entuziasm propunerea făcută, ca tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej să candideze în circumscripția lor.

Adunarea a adoptat apoi cu multă însuflețire textul unui mesaj, prin care tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej este rugat să accepte candidatura din partea F.D.P. în circumscripția electorală nr. 30 „Grivița Roșie”.

Tovarășul dr. Petru Groza propus candidat al F. D. P. în circumscripția electorală nr. 28 Cluj

(Urmare din pagina 1-a)

Groza, în cartierul Dumbrava Rotundă s-a introdus gaz metan, s-au pavat străzi și s-a prelungit conducta de apă potabilă.

Au luat apoi cuvîntul tovarășii Mihai Kohn, muncitor la „Tehnofrig”, Hans Suzana, muncitoare fruntașă la întreprinderile locale industriale Cluj, Ion Dogaru, tehnician la fabrica „Libertatea”, inginerul

Saramet de la fabrica Armătura, colonelul Alexandru Voicu, muncitorul Szigety Gheorghe, care au sprijinit cu însuflețire propunerea ca tovarășul dr. Petru Groza să fie candidat al F.D.P. în circumscripția lor electorală.

În încheiere, adunarea în unanimitate a hotărît să-l propună pe tovarășul dr. Petru Groza candidat al F.D.P. în circumscripția electorală orașenească 28 Cluj.

Tovarășul Chivu Stoica propus candidat al F. D. P. în circumscripția electorală nr. 11 „23 August”

(Urmare din pagina 1-a)

Tehnicienii și-au luat însuflețite angajamente în muncă în cinstea alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională, pentru a dovedi prin fapte atașamentul față de regimul democrat-popular. Astfel, muncitorii Nicolae Zamfirescu și Costache Cristea, vorbind în numele brigăzii „Chivu Stoica” de la uzinele „Republica”, și-au luat angajamentul de a realiza pînă în ziua alegerilor economii în valoare de 12.000

lei și de a reduce rebururile. Adunarea a hotărît apoi în unanimitate să trimită o scrisoare tovarășului Chivu Stoica, prin care să-l roage să accepte candidatura sa în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională în circumscripția electorală „23 August”.

Miile de participanți au manifestat apoi îndelung pentru partid și guvern, pentru conducătorii noștri dragi, pentru victoria în alegeri a Frontului Democratiei Populare.

În întreaga țară au loc entuziaste adunări în cadrul cărora oamenii muncii propun candidații Frontului Democratiei Populare. Fotografia de mai sus înfățișează un aspect al adunării cetățenești care a avut loc la întreprinderea poligrafică nr. 1, unde a fost propus candidat academi-

Nă pregătim de alegeri

Viața își desfășoară neobosită cursul vijelios. Afară e frig, dar sub temelie de piatră a munților, la sute de metri adâncime, e o căldură de cuptor. Acolo mi se deslășoie, pe jumătate goi, smulg pământului cărbune, tot mai mult cărbune, pentru ca furnalele să nu flăminzească niciodată, pentru ca să nu înceteze nici o clipă focul sub cazanele termocentralelor ce dau lumină în case, pe străzi și pe ulițe și pun în mișcare puizeria de mașini ale industriei. A venit iarna, dar sub talpa dealurilor pătrund tot mai adânc sapele de foraj, căutând noi pungi de tite: rafinările de petrol lucrează zi și noapte. În păduri brigăzile de tăietori doboară trunchiurile masive; plutele coboară pe firul Bistriței, pe lângă marele santier de la Bicaz, unde nu peste multă vreme puterea apelor se va preface în electricitate. Aflăm că industria chimică și-a îndeplinit cu 21 zile înainte de termen planul anual al producției globale. Și în celelalte ramuri ale industriei zeci de întreprinderi înscriu realizări asemănătoare. Industria își îndeplinește cu cinste sarcinile, realizează și depășește planul; ea îi trimite agriculturii tot mai multe tractoare, mașini, unelte, îngrășăminte chimice, trimite sateelor halne și încălzăminte și tot felul de lucruri mari și mici, trebuincioase unui trai mai bun, mai civilizată. Iar țărănul, aducând mulțumire pentru tot ceea ce primește, îi trimite fratelui de la oraș hrană, trimite industriei materii prime. Printre multe alte vestii pe care, în aceste zile, ziarele și posturile de radio le-au răspândit dintr-un colț de țară în altul, o însemnătate deosebită are aceea că Hirsova este al doilea raion pe țară cu agricultura complet cooperativizată. Oamenii de aici s-au unit ca să smulgă pământului roade mai multe, să producă mai multă piine, carne, lapte, grâsimi. Dealtfel, pretutindeni în satele țării ideea aceasta a unirii puterii de muncă și a pământurilor este la ordinea zilei. Transformarea socialistă a agriculturii întărește și mai mult alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, temelie de neclintit a regimului nostru democrat popular. Cu sprijinul orasului al industriei, satul străbate drumul lung de la beznă la lumină. Nu se mai miră nimeni că fostul argat de pină acum citiva ani citește cărți care ridică probleme înalte de viață și morală, se duce la conferințe și se desfășoară la spectacolele de la căminul cultural, sau, elev silitor la cursurile cercului agrotehnic, se uită atent prin lentilele microscopului și analizează legile științifice după care crește grâul și porumbul. Sînt imagini cu care ne-am obișnuit care au devenit firești în viața satelor. Dar altădată ele nu erau. Foamă și neștiință, truda istovitoare și baljo-

cura stăpînitorilor, iată de ce aveau parte oamenii muncii de la orașe și sate, cei care produceau toate bunurile, toată bogăția.

Intîlnim azi la orașe și sate înfățișări noi, prefaceri adînci. Și prin toate străbate același suflu proaspăt și optimist. Germinează în toate acele grăunte al înnoirii pe care l-a semănat partidul în viața țării. Se naște o lume tînără, dreaptă, bună și cînsită, în care omul muncitor se ridică pe cea mai înaltă treaptă a demnității sale. Oare cum să nu ni se încălzească sufletul și să nu clocotească în noi mindria, cînd ne gîndim la toate acestea?

Gînduri asemănătoare celor cuprinse în rîndurile de față încoltesc în aceste zile în rîndurile întregului popor. Milioane de oameni își deapănă în minte viața lor de ieri și de azi, își amintesc cum au trăit și pretuiesc bunăstarea de acum, întrevăd multumirile și bucuriile pe care le va aduce ziua de mîine. Cu aceste gînduri ei vin la însuflețitele adunări cetățenești pentru propunerile de candidați în alegerile pentru Marea Adunare Națională. Vin și-si soun cuvîntul asezat, chihzuit, cu denlimul sentiment al răspunderii pentru treburile gospodărești ale țării.

Adunările prilejuiesc manifestații vibrante de dragoste și recunoștință față de partidul nostru, conducător încercat al luptei pentru libertatea, bunăstarea și fericirea poporului. Ovațiile și aplauzele care au întîmînat propunerile de a desemna drept candidați ai Frontului Democratiei Populare conducătorii partidului și guvernului, alături de oameni de știință și cultură, muncitori și țărani fruntași, au exprimat cu tărie forța de nezdruccinat a unității dintre partid, guvern și popor, puternicul atașament al oamenilor muncii față de inteluleptul nostru conducător. Se desprinde din toate aceste luări de cuvînt hotărîrea fermă a întregului popor de a aplica în viața politică partidului, de a lupta cu puteri sporite pentru dezvoltarea și înflorirea economiei naționale. Conducerea de către partid ne inspiră încredere nestrămîtată în viitor, ne dă forța de a înfrînge toate piedicile și greutățile care ne mai stau în cale, ne luminează drumul pe care-l avem de străbătut.

Pregătindu-se să aleagă deputații în marele sfat al țării, poporul nostru pune față în față traiul său de ieri și de azi și constată că din an în an viața sa devine mai frumoasă, mai bogată în conținut. Pentru frînăria acestei vieti, pentru sporirea continuă a belsugului și a bunei stări, pentru triumful deplin al socialismului în patria noastră, ne pregătim de alegeri, strîns uniți în jurul partidului nostru, în puternicul Front al Democratiei Populare.

LA CASA ALEGATORULUI

Deschisă doar de cîteva zile, Casa Alegătorului din comuna Basarabi, regiunea Constanța, este vizitată de mulți săteni. În curînd aici se vor da frumoase programe culturale pregătite de brigada artistică de agitație precum și de echipa de dansuri a căminului cultural, programe pregătite în mod special pentru alegeri.

Roadele unui curs agrozootehnic

Înșiruind în lungi tabele situația recoltei pe întregul raion Topoloveni, tehnicianul agricol Dumitru Iancu a avut parte de o mulțumire intimă, pe care din modestie nu o putea împărtăși și altora. În aceste tabele el vedea ca într-o oglindă că mai toți fruntașii recolteilor de porumb, care în ciuda condițiilor grele de secetă au întrecut cifra de 2.000 kg de boabe la hectar, sînt foștii lui cursanți la cercul agrozootehnic din iarna 1955—1956.

La cursul din iarna trecută, oamenii discutaseră, dar nu ca o problemă de bază — ce ar fi de făcut în caz de secetă. Tehnicianul agronom și profesorul de științe naturale Constantin Bustea, de la școala de 10 ani, au arătat oamenilor că într-o asemenea împrejurare culturile trebuie îngrijite cu atenție, pămîntul să fie bine fărîmîțat, gunoit prășit. Dar nu toți cursanții și-au notat în carnetele lor aceste sfaturi. Aurel Diaconu, deși om trecut de 50 de ani, Ion Grecu, Aurel Costache din satul Cîrciumă,

rești și alții au ținut seama de îndemnul agronomului și din primăvară pînă la cules au lucrat pămîntul cu cea mai mare grijă.

Marin Trandafir din cătăuul Moara Mocanului, după ce a venit o dată sau de două ori la cursurile agrozootehnice, s-a lăsat păgubaș de această ostetă. I se părea că tot ce se vorbește acolo sînt chestii cunoscute și paracunoscute de dînsul.

Toamna aceasta însă i-a arătat că om a toate știutor nu se află pe fața pămîntului. Cu toată vrednicia lui, Marin Trandafir n-a scos de pe locul său decît 7—800 kg de boabe la hectar și asta numai din pricină că nu și-a luat măsurile convenite pentru a preîntîmpina seceta.

Dovezile grăitoare ale ajutorului pe care-l pot avea țărănii muncitori urmînd cursurile agrozootehnice, sînt întrucîtva în recoltele mari de cereale obținute an de an de fruntașii din agricultură.

GH. FLORESCU

La Ministerul Culturii a fost organizată de curînd o consfătuire cu activul cultural de bază de la regiuni și raioane, menită să analizeze contribuția pe care munca culturală de masă la sate o aduce la îndeplinirea politicii partidului și guvernului privind transformarea socialistă a agriculturii.

Materialele prezentate în cadrul consfătuirii și discuțiile care au avut loc au relevat importante aspecte ale muncii culturale de masă desfășurate în această direcție.

Consfătuirea a scos la iveală creșterea nivelului general al activității instituțiilor culturale de masă de la sate. Probleme ca întărirea continuă a colectivelor de conferențieri, dezvoltarea muncii metodice a caselor raionale de cultură, munca cu cartea la sate și diferitele forme de învățămînt de masă sau activitatea formațiilor artistice de amatori, au stat în centrul dezbaterilor consfătuirii.

În cadrul consfătuirii s-a scos cu putere în relief obiectivul central al întregii munci culturale de masă la sate, sprijinirea transformării socialiste a agriculturii și sporirea producției la hectar. Succesele obținute în această direcție de regiunile Constanța, Craiova, Galați au prilejuit un îndemn prețios pentru activiștii din celelalte regiuni. Din referatul prezentat de șeful secției culturale a raionului Craiova, a reieșit că munca instituțiilor culturale de masă a contribuit în mare măsură la înființarea celor 124 de întovărășiri agricole cu aproape 7.000 de familii și cu o suprafață de peste 8.000 ha. Un sprijin însemnat l-a adus munca culturală pentru întărirea gospodăriilor agricole colective din raion, unde participarea mem-

Spre noi succese în munca culturală de masă la sate

brilor la lucrări este de peste 95 la sută, iar rezultatele muncii au fost duble față de anul trecut.

Pe bună dreptate s-a apreciat că munca culturală trebuie să constituie o pirghie însemnată în marea operă îndeplinită de partid pentru ridicarea nivelului de cultură generală a maselor, pentru participarea lor din ce în ce mai intensă la construirea socialismului la sate.

În această privință mai sînt încă multe de făcut. În numeroase locuri se manifestă tendințe de slăbire a muncii în această direcție pe motiv că „mai avem timp” fără a se acorda importanța cuvenită dezvoltării și întăririi pe toate căile a sectorului socialist al agriculturii, calea sigură de ridicare a nivelului de trai al țărănimii muncitoare și întăririi puterii economice a țării. S-a făcut de asemenea puțin, pentru a sprijini întărirea și dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective existente care reprezintă după cum se știe factorul de convingere cel mai puternic pentru trecerea pe calea cooperativizării a unui număr tot mai mare de țărani muncitori.

Acest lucru trebuie neapărat îndreptat. Munca culturală de masă trebuie să fie pusă în întregime în slujba sprijinirii politicii partidului la sate. Instituțiile cultu-

rale de masă pot contribui prin diferite mijloace: conferințe, convorbiri, consfătuiri cu fruntașii din gospodăriile agricole colective, schimburi de experiență, muncă permanentă cu cartea și o activitate susținută a formațiilor de amatori la realizarea acestui țel mare. Nu toate căminele răspund, însă, printr-o activitate sistematică și calificată la îndeplinirea acestei sarcini. Sînt încă dese cazurile cînd o serie de hotărîri importante de partid și de stat nu sînt dezbătute și aduse la cunoștința țărănilor muncitori prin căminele culturale.

Nu peste tot căminele culturale se preocupă de demascarea acțiunilor dușmanului de clasă, care încearcă prin zvonuri, propagandă mistică, influențarea nesănătoasă a tineretului etc., să abată atenția oamenilor de la activitatea constructivă, să defăimeze realizările evidente ale regimului nostru. Astfel de cămine culturale nu educă oamenii muncii de la sate în spiritul unei vigilențe sporite față de dușmani.

Pentru aceasta însă, căminele culturale, colturile roșii din gospodăriile agricole colective, bibliotecile, casele raionale de cultură, trebuie să desfășoare o activitate cît mai atractivă și interesantă pentru țărani muncitori, tineretul, să se simtă bine la căminul cultural.

de
PANTAZI CRISTEA
director general al Direcției
Generale a Așezămintelor Culturale
din Ministerul Culturii

Căminul cultural și biblioteca satului să fie centre de cultivare a frăției, a sentimentului de prietenie și solidaritate a poporului român cu naționalitățile comuniste, de cultivare a patriotismului și internaționalismului socialist.

Îndeosebi cu tineretul trebuie dusă o muncă răbdătoare plină de înțelegere. Cu sprijinul organizațiilor U.T.M. se pot organiza diferite manifestații specifice tineretului, care poate să-și petreacă astfel timpul la căminul cultural în mod instructiv. Un aport prețios în munca culturală îl pot da femeile — această mare rezervă de energii și talente — care au sînt atrase încă în măsură suficientă în jurul instituțiilor culturale de masă.

Campania electorală pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională trebuie să constituie un bun prilej pentru întărirea muncii instituțiilor culturale de masă.

Popularizînd realizările regimului democrat-popular și comparîndu-le cu situația din trecut, arătînd perspectivele ce se deschid pentru dezvoltarea neîncetată a economiei naționale și a culturii sub conducerea înțeleaptă a partidului, instituțiile culturale de masă vor aduce o contribuție de preț la victoria în alegeri a F.D.P., la consolidarea regimului democrat-popular, la construirea socialismului în țara noastră.

Povestiri despre ADOCHITEI

De la Suceava pînă în satul Coțușca mai este o bucată bună de cale. Am pornit-o la drum de cu zori, dar am rămas și eu și surugiul cu harabaua în cîmp, că i se stricase o roată. Vîntul parcă voinde să ne batjocorească și el, ne împoșca cu stropi reci de ploaie, udîndu-ne pînă la piele. Pămîntul se înmuia. Calul obosise, căruța se fărîmase... nu era chip să înaintăm măcar un pas. Cu chiu cu vai am făcut calea întoarsă. Eu, cu o grea mîhnire în suflet, că nu l pot vedea pe Costică Adochitei și sujugul blestemînd drumul păcătos.

Apucă-te acum și scrie, dacă ai ce — mi-am zis. Doar nu puteam zbura pînă la Coțușca, nici Adochitei pînă la mine.

Iată însă că tot am putut scrie. Numele și faptele lui moș Costică sînt foarte bine cunoscute prin partea locului, pe plaiurile Moldovei și oricare om își poate povesti domol, moldovenește, o întâmplare despre el. Dacă ai răbdare, poți asculta chiar toată povestea vieții lui. Și acum iată ce mi-au auzit urechile:

— Moș Costică! — începu un om îmbrăcat cu suman, înalt și sprincenat, — ehei, e tare bun la suflet și mare iubitor de animale. O fost dumnezului chemat o dată cu treburi la București. Dar s-o nimerit chiar în noaptea ceea să i fete „Cren-guța”, o vacuță blindă, pe care a crescut-o dînsul în gospodăria de pe cînd era junică. Și-a stat acolo, îngă ea pînă a doua zi, cînd cireada lui s-o mai îmbogățit cu o junică. Abia apoi s-o dus la trabururile lui, unde era chemat. Omul își dădu căciula pe cealță și privi către celălalt tovarăș al lui. Acesta zîmbea cu bărbia răzîmată în podul palmei. Căciula îi cădea pe sprincenele alburii și cu ochii pe jumătate închiși zise așa, ca o concluzie:

— Dragostea asta pentru animale o dobîndit-o dînsul de cînd era argat pe la curți boierești, unde dormea cu vitele în grajd, încălzit de suflarea și privirile lor blindușe... Iar cînd s-o pornit în '49 gospodăria de stat Coțușca să facă cireadă mare de vaci, moș Costică era îngrijitor de viței.

— Păi așa — incuviință al doilea.

— Mai apoi o fost trimis să adu-

că vreo 300 de vaci reformate, care trebuiau să le ingrașe și să le dele la abator. Doamneeee! Ce mai hodorogage erau! Numai piele și os. Și aveau părul lung ca de oaie, iar șoldurile ascuțite că puteai să anini pe ele dăsași ca pe un samar. Or ris specialiștii și oamenii în sat, ca noi acum, — încheie omul hohotînd.

— Erău rebegite rău — întări al doilea — Dar moș Costică știa ce știa... că s-o apucat și o făcut dînsul o selecție, le-o băgat la grajduri și s-o apucat de treabă.

— Înții mi-o ochit coalea cițiva oameni și după ce mi i-o cîntărit așa vreo 2-3 săptămîni, mi-o trîntit și între ei o selecție și-apoi s-o apucat să-i școlească... Și i-o școlit,

Reportaj de Florian Saio

și i-o școlit, d-o făcut spirit dîn el, învățat, după carne...

— Vasile Amritului era un mucos. Cînd s-o dus la el, cum i-o zis: „Mă Vasile! Nu vrei să vii în brigada mea?” Da el? „Ce să fac eu acolo, bade Costică?” Moș Costică: „Ia, să îngrijești vacile, să le mulgi”.

Vasile iar... „Apăi asta-i treabă de femeie, bre! Pe mine cînd m-or vedea vacile cu pantalonii, s-or speria și m-or lua în cele coarne”. Da moș Costică: „Nu te teme... Hal, și-oi vedea tu mai bine”. Și i-o dus la grajd pe Vasile, și-o luat uncheșul un scaun și o doniță și i-o arătat cîcă „tehnica mulsului”. I-o zis că pînă capătă „reflexe”.

Ce-or fi alea? A? „Acum ești crud la minte, Vasile, dar am să fac eu un mulgător din tine, așa... clasa înțîia”.

— Și-o făcut. Acuma nu e Vasile decorat? Este! Decorat cu Medalia Muncii... Ei?

— Așa o fost cu Vasile Amritului, cu Teodora Sirghie, cu...

— A, cînd s-o dus Teodora la Vasile, cum o zis? „Mă Vasile, vaca aia nu știu ce are, e „nervoasă la muls”. Iar el, colo, mai învățat: „Apăi se vede că nu i-or venit „reflexele”. Ce-or fi alea, nu știu! „Dar nu te spîna tu fată, fă-i masaj, umbiă blinduț cu dînsa”. Și-o mai școlit-o cu „curba de lactație” și altele învățate din cărți...

— Și omul rise puțin incurcat.

— Ei, ei știu, că sînt școliiți bine

— zise celălalt — nu le citește el în repaus. În grajd, în dormitor, cărți sovietice? Mereu îi școlește și ei îl ascultă...

— O făcut moș Costică din niște mucosi fruntași? O făcut! Aiașta i-o făcut. Iar din slujeniile alea care dădeau un pumn de lapte, le-o adus să umple o găleată. Găleata și mulsoare...

— Și cit lapte dă o vacă? — am întrebat eu.

— Apăi „Coca”, a mai bună dintre vaci, a dat în cincinalul trecut „record”.

— Cîi?

— Păi, vreo pazăș patru de mii două sute pazăș una chile.

— Nu e giură? întreb.

— Iaca, eu nu glumesc.

— Eu am să mai întreb.

— Întreabă, să vezi.

— Și așa a fost. Nu m-a mințit.

— Da' ce crezi că moș Costică nu i-o școlit și pe un om din sat? S-a dus la dînsul așa, pe inserate, și s-o oprit drept la grajd, la vaca lui.

— Dă lapte vaca, bade?

— Cite oleacă, moș Costică, cite oleacă — a zis omul.

Da' el pune mîna pe țesală și mi-o gătește ca pe-o fată mare pe Joiana ăluia. Apoi cere un scaun și-o găleată. După ce-o muls-o, o cîntănit din cap nemulțumit și o începu să i învețe din știința lui. Omul o băgat la cap și azi Joiana lui slobode lapte aproape cît și „Coca” lui moș Costică.

— Acuma se duce pe la școala din sat, ține lecții. Și-o luat băieți din cercul ăla...

— Zootehnic? întreb eu.

— Nu.

— De tineri naturaliști?

— Așa. Naturaliști. Le-o dat doi viței să i îngrijească și i școlește tot el.

După ce m-am despărțit de cei doi țărani, m-am întâlnit cu tovarășa Anişoara Ungureanu, planifica-

C. ADOCHITEI — Sculptură de OCTAVIAN ILIESCU

toarea gospodăriei agricole de stat Coțușca și cu doctorul veterinar de acolo... Le-am povestit și lor ce aflasem.

— Așa este — mi-au zis ei — dar despre moș Costică al nostru se pot scrie romane. N-ai aflat că el cu brigada lui o muls de la 300 de vaci în primul cincinal, 1.456.826 litri de lapte. Știi cam cît e asta? 145 de vagoane sau 3 garnituri de trenuri. Ați?

— N-ai aflat — a zis tovarășa Ungureanu — că moș Costică al nostru, la 45 de ani ai dînsului are mare dragoste pentru studii; că nu s-a lăsat pînă nu a învățat să cunoască dozajul de ser la diferite boli și să facă injecții. Datorită lui, anul trecut noi nu am avut nici o pierdere la fermă...

Eu scriam mereu. Deodată i-am oprit pe vorbitori.

— De ce i ziceți moș Costică? Că nu i chiar moș...

— Păi dacă știe multe, ca un bătrîn... — riseră ei. Și-apoi ni-i drag tovarășe, d-ai-a-i spunem așa.

...Iar acum cîteva zile am aflat cu bucurie că cetățenii din circumscripția electorală nr. 22 Coțușca l-au propus pe Adochitei candidat al Frontului Democrației Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională.

P A R

Cînd serile-a Sînd zgribul Simțeam pe Și mă-ncălze

Cînd mina t M-a învățat l În gardul vec Eu mă simje

De cite s Și-urcînd De-afitea ori Și mina mi-o

În tot ce năz Simt mina ta, Și mingioasa Și-asprimea d

PRO CAM

Venit-au mulț Din pipe se în Și-ncel, Spre inimă își

Viori par Și cînt roș În adunări, orăși lși dezornează

Insulești, cu În cel mai Trimitem că Pe cei ce-n fru

Pe cei căliți în Răzbind prin Ei sint mindria Sînt fii țării ce

Sînt muncitori Țărani ce-nține Savanți ce lăsa Rapesei ce-nai

Viori par glas Și cînt roș de la slujba vieți Propunem

PETRU DUMITRIU POZIȚIA ASTRELOR LA 19 IULIE

Fragmente din „Cronică de familie”, vol. II.

Trăsura opri pe o ulicioară cu garduri înalte și cu salcîmi, în fața unei căsuțe spoită alb, cu geamlic și ferestre mici, pătrate, ca la țară. Portărelul aștepta. Era un om scund, gros, îmbrăcat în negru, cu jiletcă neagră, lanț de metal alb pe pîniece, mustăți pe oală, obraji rotunzi, ochi rotunzi și o culcare gălbejită-pămîntie a feței, care-l făcea pe Eustațiu să se gîndească: „Luna cu Saturn în ascendent”.

— Domnule Ioniță, ia urcă! Poftim!

Omul ieși din curte:

— Să trăiți! Da' unde-i domnul Mihuleț?

Și dădu să se urce pe capră.

— Nu acolo! Urcă-te aici, lingă mine! exclamă Cozianu.

— Nu, lăsați, stau eu foarte bine acolo...

— Urcă-te lingă mine, omule, cînd îți spun! Unde îți geanță de acte? Aha! Mină, Nicolae! La Dobrun! Domnul Mihuleț e bolnav, domnule Ioniță.

Omulețul se uită la el, deodată atent, întunecîndu se ușor, dar nu spuse nimic. Cozianu rise:

— I-am dat eu să mîncînce prea mult. Îți inchipui că am făcut o țîră de chef.

— Păi de! Se cuvenea! Rise și portărelul, înseninîndu-se, și se rezemă cu timiditate de pernele de catifea ale trăsorii care se legăna și huruia moale, abia simțit, pe ulița ce dădea în șoseaua dinspre Dunăre.

Mai încolo, Cozianu îl puse pe Nicolae să ridice capota, să le fle umbră, și se uită de sub marginea neagră a capotei la cîmpurile scaldate în soare, miriști, cafenii-aurii, cîmpuri de porumb înalt cu frunzele pătrunse de scare și lanuri de floarea soarelui de un galben orbitor cu miezurile negre în mijlocul comunei de flăcări aurii, izlazuri, cumpene depărtate, uscățive, și vite pe cîmpuri.

— Ce bogăție e aici, domnule Ioniță, murmură Eustațiu Cozianu. Și ce bogăție o să fie! Pămîntul ăsta nu așteaptă decît să bage o țîră de capital în el, ca să dea venituri frumoase, da, domnule dragă, frumoase de tot, frumoase venituri! Spuse el ca un fel de culme a ideii de venit frumos.

Vorbiră despre fel de fel de lucruri, necazurile familiale ale domnului Ioniță, procese între țărani.

— Pentru pămînt se omoară ca nimica. Pentru o sfocară de pămînt își dau cu sapa la cap. Sînt sălbateci, coane Eustațiu!

2 POZIȚIA ASTRELOR LA 19 IULIE

Ca sălbaticii se omoară! N-au și ei un pic de educație mai aleasă...

— Ei, săracii! Rise cu blindă indulgență Cozianu. Ce să facă și ei? Din pămînt trăiesc... Le trebuie. Ia te uită ce porumb s-a făcut aici! Ia te uită! Til, domnule, e ceva nemaipomenit!

— Bună afacere ați făcut, coane, spune Ioniță cu un zîmbet lingușitor. Să fiți sănătos, s-o stăpîniți sănătos!

— Așa-i? Rise Cozianu. Făcea să mă judec doisprezece ani, ai?

— Făcea, făcea și mai mult... Ce mai mîrtau ăia din Dobrunu cînd s-a dat sentința! Știu ei ce pierd!

— Las'că le trece. I-am văzut și eu. Dar le-am spus: o să găsească de lucru la mine, nu-i las eu să moară de foame, spuse domnul Cozianu și se uită iarăși la pămîntul gras, pe care grul, porumbul, iarba, buruienile, totul creștea gras, zemos, puternic, plin de viață și de vlagă, și de sănătate și bogăție. „Ah! ce exploatare sistematică am să-i trag eu aici!” se gîndea el. Și începu să calculeze veniturile. La o valoare de o jumătate de milion de franci, așa cum o stabilise cu Sava Plăvănescu (și la gîndul acesta îi veni iar să ridă), venitul net anual urma să fie de douăzeci și cinci de mii de lei. Pas mai, pas mai du tout! își spunea Cozianu, putînd din țigara de foi, cu ochii pierduți peste cîmpia cu cereale, galbenă-cafenie cu ape verzi, deasupra căreia tremura aerul înfierbîntat de soarele cumplit de iulie. Virtejuri de praf se iscau pe drum, sperînd căi. Niște nori groși, cu umbră albastră dedesubt, zăceau în văzduh spre Dunăre. O clipire roșie-vîntată, urîță, tresări orbitor între nori și pămînt.

— Poate-i mai trage și o furtună, zise domnul Ioniță. Așa-i de Sfîntu Ilie. Da' nu ne mai prinde: uite Dobrunul.

Case de pămînt, de chirpici, de nuiele acoperite cu stuf, în umbra salcîilor și salcîmilor, rară, și a țelor, deasă și frumos mirositoare se zăreau de o parte și de alta a drumului. Pe cîmpul cu balegi uscate dormeau la soare niște vite păzite de cițivo copii, pe aproape se înălța slabă și albă ca un os vechi, o cumpănă. Cîinii roșcați, buimăciti de cald, se adunară din praf ca să latre cu ură la trăsura, arătîndu-și cu cruzime dinții albi. Pe măsură ce trăsura intra în sat, între garduri scunde, sperînd cîrduri de găște, Eustațiu Cozianu, cu creierii amorțiți de cele cîteva ore de drum în trap mare, în aerul cald, după atîtea zile de nesomn și de încordare a nervilor, își dădu seama că se petrece ceva. Pe urmă, cînd trăsura se apropie de primărie, se lămurî el ce era: picuri de țărani pe la garduri. Din ce în ce mai mulți. Mai mult bărbați. Stăteau și vorbeau, se întorceau să se uite la trăsura. Cozianu nu-i văzu cum, după trecerea ei, se iau după ea, spre primărie.

Cînd se oprî, se dădu jos și se uită împrejur, simțiți mai tare decît pînă atunci ciudățenia adunăturii acesteia de oameni. Erău foarte mulți. Îl recunoscu pe unul pe care-l mai văzuse. Cum îl chema? Unul cu fața îngustă, cu obraji supți și mustăcios, cu niște ochi negri ai dracului, obraznic. Cum îl chema?

*) Nu-i rău, nu-i rău de loc

POZIȚIA ASTRELOR

gînară bună ziua. Două. Poate trei. O prejur. „Ce ochi au ăștia de-aici! Așa învăț eu minte!”

— Unde e primarul?

Nimeni nu răspunde. Portărelul sudoarea pe el. („E adevărat, foarte știți pe ce lume ești”) se gîndi Cozianu.

— Cucoane, să chemăm jandarmii gînd ceva. Să plecăm, murmură portărelul.

Cozianu se uită mirat la el. Omul din tot corpul. Ce naiba îl apucase darm?

— Ce vrei să faci aici jandarmii cunoștință hotărîrea judecătorească.

Pe cînd vorbea, își zicea „Ce țărăoși! Cam gălbejiți... N-au capitală S-or fi și înmulțit. Asta trebuie că a N-am ce să le fac, o să-i pun la muncă Boc! Un zgomot scurt, lovitură Cozianu înlocuise capul să vadă ce n-ai n-ai avu timp, că auzi altă lovitură nanță, seacă, înăbușită, în ceva tare gerul și-l văzu pe portărel că stă în

FILE DE CALENDAR MIRON COSTIN, CRONICARUL

de Dumitru M'cea

de cuvîntă și de milă pentru „bieții locuitorii ai Moldovei”. Cronica sa este — de la un

cap la oltul — străbătută de patriotism.

A mai scris strămoșul nostru o cronică în versuri, în limba polonă, despre țara și

I. A. BASSARABESCU

de N. Dunăreanu

„Norocul”, „Noi și vechi”, „Undor neîmplinit”.

Acel ce scrie rîndurile acestea, a fost bun prieten cu I. A.

Bassarabescu. Alături de dînsul și împreună cu o ceată de scriitori, de multe ori, am luat parte la niște adunări, poreclite „șezători literare”.

Năruvurile și suferințele omeniești scrise și apoi citite de el cu multă duioșie atrăgeau admirația ascultătorilor. O dată, la o șezătoare de ace-

s-a ostenit, ca să-l rădice iar la vremea de strălucire.

Moartea l-a fost năpraznică. La cincizeci și opt de ani, în 1691, învinuit fără vină, capul său cade în zăpada drumului din porunca lui Constantin Cantemir — lăsdnd neînclmăcătă cartea sa „De neamul Moldovenilor”... Dar viitorul l-a făcut ciudatā dreptate: fiul crîncenului Cantemir, Dimitrie, domn al Moldovei și cel mai mare cîrturar al istoriei noastre vechi, a împlinit cu prisosință ceea ce o poruncă nesăbuită, a tatălui său, curmase vremelnlc.

În cartea de aur a patriei străbune figura de lumină a marelui logofăt Miron Costin, minte cuprînzătoare și patriot înflăcărăt, stă la loc de înaltă cinste în rîndul neuitărilor noastre strămoși — slăvită în veci fie-le amintirea!...

tea, Bassarabescu a citit o poezie în care descria pe un elev, care nu răspunsese bine la întrebările puse de profesor, și deci elevul, trebuia să rămîna repetent. Atunci, au intervenit pe lingă profesor toți colegii elevului, rugîndu-l: „dați-i drumul, domnule profesor, că se face telegrafist, și-i băiat orfan”. Și profesorul a stat puțin la îndoială, apoi a împlinit dorința elevilor.

L-am întrebāt pe Bassarabescu, căci nuvela era foarte frumoasă și plăcuse mult. „Ce e adevărat din povestirea aceasta?” „Totul era numai adevăr”, îmi răspunse el adăugînd: „Interesîndu-mă apoi de starea elevului, am aflat că mama lui era bolnavă de plămîni și văduvă, iar el nu minca decît la două zile o dată. Și spun drept nu mi-a părut rău de fapta mea”, vorbi el zîmbînd și încheind discuția noastră.

Acesta era sufletul scriitorului. Induoșător și plin de milă față de acei în suferință, mergînd pe linia progresului, el a luptat cu pana sa pentru vremurile noi, care trebuiau să vină.

În rîndul înțelepților și luminaților noștri strămoși lucește ca o stea cu vestică slavă, figura marelui logofăt de la Moldova, croncarul și poetul Miron Costin... Prin pana sa harnică și inspirată ni s-a păstrat pînă azi, și va sta de-a pururi vie, nestînsa lui dragoste de țară, de popor...

A trăit în ani de răstriește pentru țară... Domniile se vînturau ca pieavă, iar puterea otomană hotăra soarta țării după senetul pușgilor cu aur. Pămîntenii se mai încîntau — după un veac și jumătate — povestind despre minunatele isprăvi ale lui Ștefan cel Mare, nebiruitul. Dar virtutea dovedită atunci, la Lipniți, la Baia, la Vaslui, parcă se stînsese. Norodul — pe spînzarea căruia cădea birul către Țarigrad, către domniile cele adese schimbătoare, către boierimea decăzută și împărțită în tabere — gemea împovărat și asuprit.

Miron Costin, ca și înaintașul său vornicul Grigorie Ureche, a învățat cartea aleasă în Polonia și a ajuns cel mai învățat om al Moldovei de atunci. Îl pomenim pentru cărțile lui, țără păreche la vremea sa, pentru cînslea și sufletul său ales și îndeosebi pentru dragostea lui fierbîntă față de țară... Într-un rînd, pe la 1673, cînd turcii asediau vestita cetate polonă Camenița, Miron Costin a fost trimis la vizirul oșilor, cu treburi diplomaticești. L-a întrebāt vizirul dacă-i pare bine că puterea otomană bate olatele Poloniei și ale altor neamuri. Spune bătrînul Neculce că Miron Costin ar fi răspuns: „Sîntem noi, Moldovenii, bacuroși și să se lătească împărăția în toate părțile cit de mult, iar peste țara noastră nu ne pare bine să se lătească”...

Învățatul mare logofăt ne-a lăsat o cronică a Țării Moldovei „ca să nu se uite — scrie dînsul — lucrurile și cursul țării, de unde au părăsît a scrie răposatul Ureche Vornicul”, o istorisire plină

Am avut încă de pe băncile școlii, o adîncă preluire pentru scriitorii, mai cu seamă pentru acei scriitori, care s-au pus în slujba poporului și-au înțeles sufletul lui.

Printre aceștia se numără și scriitorul I. A. Bassarabescu. Născut într-un oraș de pe malurile Dunării, Bassarabescu are puțința să învețe la Universitate și s-ajungă profesor de liceu. Stabilindu-se la Plocești, orașul fabricilor, el nu-l părăsește nici atunci cînd, după o muncă de peste 35 de ani e scos la pensie.

Bun și blind peste fire, scriitorul devine nu numai educatorul elevilor, dar și al muncitorilor, cu care era într-o nedespărțită legătură.

Umblind prin fabrici, stînd în strînsă legătură cu lucrătorii, acarii, cu micii funcționari, îi observă, îi studiază cu toate lipsurile și necazurile lor, ca să ni-i înfățișeze apoi în scris, prin măiestria talentului său.

În bogata lui viață pe care a închinat-o scrisului, Bassarabescu a publicat numeroase cărți, ca de pildă: „Vulturul”,

DULUI

procul loamei
al din bordel,
na blindă-a mamel
la focul ei.

ră, noduroasă,
să-l bat
olița din casă,
lipsa lui, bărbat.

ecruce-n viață,
poticneac la greu,
sai în față
partidul meu!

viața-mi toată,
a, string laolaltă
mamel, cădă,
mînilor de tată!

PETRE POPA

UNEM DIDAȚI

la-i plîndă,
uză,
luzîndă
drum.

ie
eni traț,
te
lidaș

ună,
ăli S'at
reună
irji au stat.

e grele
ne furtuni;
i mele,
i bunl.

zra-ntreagă,
pămîntul,
lezleagă,
slavă cîntul.

toate
meni frați;
anate
nidați.

NICOLAE NASTA

19 IULIE 3

Mai erau mulți, în hainele lor cafenii țesute în casă, desculți, cu picioarele îngroșate, pline de praf, în cămăși groase de cinepă, asudați cu pălăriile trînte pe ceață și cite un smoc de păr negru și ud, lipit pe frunte sub pălărie. Ochi negri, mulți, mulți ochi negri, străluci, care-l priveau. Unde era omul lui, care depusese așa de bine mărturie la proces? Ah! se dusese la Cozia să-și ia femeia și copiii, ca să vină să fie instalat primar. Deocamdată trebuia vorbi cu primarul de pînă acum.

— Bună ziua, oameni buni.

Două glasuri în zianu tresări și se uită învîrtit: de hoți! Las' că vă

se apropie de el. Curgea cald, te amețește, nu mai au.

mul, că ăștia și-au pus în trebur.

lețul era galben și tremura? Jandarmul? De ce jandarmul? Trebuie să le aduci la... mulți sint! Sint cam zdrennu pot munci ca lumea... e pelăgă. E hidos, săracul. ică și... grea de lemn. La trăsură, e petrece. Dar nu zări nimic, ă din aceea, dar fără rezonanță și plin. Se întoarse ca fulgă-lui, cu mîinile ridicate

4 POZIȚIA ASTRELOR LA 19 IULIE

cam în dreptul lanțului de ceas, ținute așa, în aer; îl privea pe Cozianu cu ochi rotunzi, holbați, și era alb de tot la față, iar într-o parte a frunții, spre tîmpla stîngă, avea o bucată de piele cit o frunză, jupuită cu totul, lăsată, și se vedea sub ea ceva albicios care se umplea repede de fire de singe. În aceeași clipă, Cozianu simți sfîrșind ceva pe lingă urechea sa și văzu o piatră mare care tocmai îl trecuse pe lingă cap, se pocni de zidul primăriei din care scosese o bucată de tencuială și un norișor de praf de var, și căzu jos. Era un pietroi din cele care se găsesc în riu, sau în nisipuri, rotunjit de apă, cenușiu albicios, mare cît pumnul.

Domnul Mihuleț stătu în casă și chiar în pat, toată ziua de 20 iulie, Sînta Ilie, și ziua de 21. În 22, dimineața, cînd aflase tot după cum aflase întregul țîrg, se îmbracă în negru și încovoiat de spinare și cu tîlnăru drept pe cap, se duse acasă la Cozieni. Era prapur negru la poartă și draperii negre la ușă. Feciorul care-l primi era îmbrăcat în negru.

Înăuntru, în oțpa aceea, Cleopatra rămăsese singură cu Walter Apostoleanu în salonul cu mobilele îmbrăcate în huse, cu oglinzile voalate cu crep negru și plin de flori proaspete. Walter, în negru și el ca și văduva, era palid, tras la față, cu cerceane sub ochi. Îl păruse rău de Eustațiu și cînd îl văzuse, se cutremură adînc. Acuma murmură, absent:

— Măcar să se fi uitat la horoscop și pentru ziua de 20... poate că se ferea.

Văduva ridică ochii — pînă atunci se uitase la podea cu un aer îndobitocit — și-l întrebă aciu:

— Acuma ai început să te prostesti și tu? Nu mi-a ajuns un nebul?

El zîmbi oarecum stînjelit și murmură:

— El, lasă, am glumit și eu. Nu mai pricepi de glumă? În clipa aceasta intră domnul Mihuleț și veni să se închine în fața văduvei, care izbucni imediat și automat în plîns cu hohote, dureros, sfîșietor.

— Aș fi vrut să fi fost și eu cu el acolo, murmură cu simplitate domnul Mihuleț.

Davidă, în aceeași rochie de doliu pe care o purta de la moartea lui Lăscăruș, intră în odaie, primi salutul lui Mihuleț și se așeză lingă Cleopatra. Aceasta îi zvrili o privire prin vălurile ei negre, și îndată începu să plîngă mai puțin zgomotos. Domnul Mihuleț se depărta discret, condus de Walter Apostoleanu. Pe cînd trecea în scîlonășul unde era expus trupul răposatului, auzi un grup de cucoane intrînd din antreu în salon, și țărăși hohotele de plîns și țipele de mai multe voci.

Corpul lui Eustațiu, culcat într-un sicriu greu cu minere de bronz, era îmbrăcat în frac negru, cu decorațiile la gît și pe piept, și acoperit cu flori. Se zărea pe sub flori o mină stîlciță, vinătă-purpurie. Capul era acoperit cu o batistă.

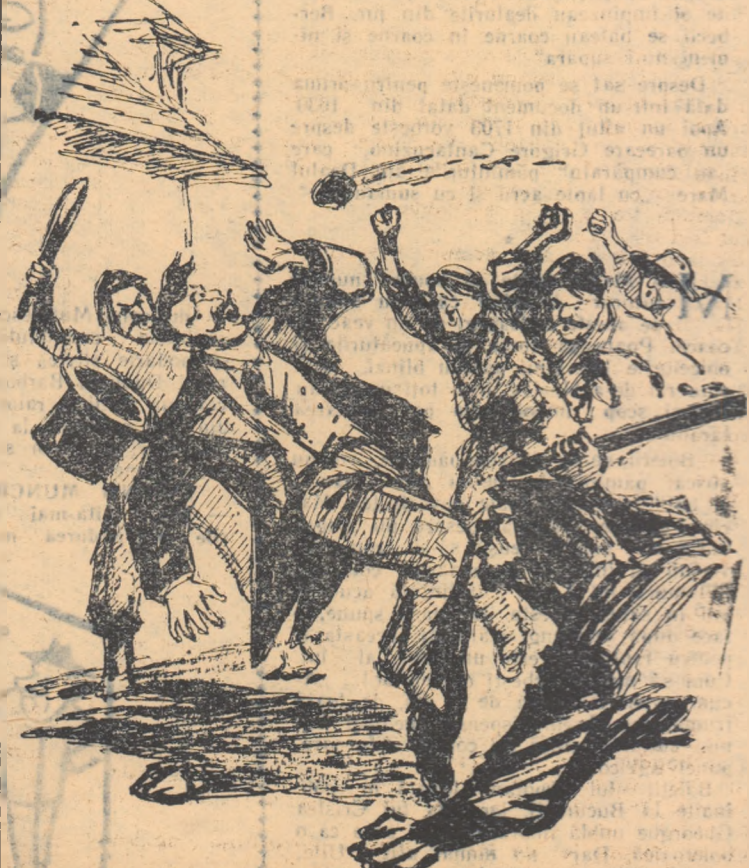
— Nicî nu-ți închipui cum era cînd l-am găsit. Era pe masă, la primărie, plin de pămînt, de noroi, de singe, — spuse Walter Apostoleanu. Zdrobit totul, zob. Ce e curios, e că-i pu-

5 POZIȚIA ASTRELOR LA 19 IULIE

seseră o luminare în mină, și-i aprinseseră luminare și la cap. Știi ce spuneau? „Noi n-avurăm cu boțorul nimica. Dar dacă nu voia să ne lase în pace, ce să facem?” Sint de neînțeles.

— Sălbaticl, zise domnul Mihuleț. E bine c-ați pus alttea flori, că pe căldura asta, începe să se simtă... Ce s-a făcut la Dobruan?

— S-a dus procurorul, cu un pluton de jandarmi. A arestat optzeci de oameni și-l cercetează. Am dat o depeșă la București să vie Bonifaciu la înmormîntare, și cred că are să stimuleze cercetările.

(Desene de RADU VIOREL)

Contribuția noastră la cooperativizarea agriculturii în raionul Hirșova Sărbătoarea slovei

R aionul Hirșova a terminat cooperativizarea agriculturii. În cursul anului 1956 peste 4.500 de familii au pășit pe poarta gospodăriilor colective și au fost constituite încă 8 gospodării și 13 întovărășiri. Colectiviștii din comuna Casimcea și-au lărgit rindurile cu peste 400 țărani muncitori, cei din Ciobanu cu peste 360, cei din Girliciu cu peste 300 etc.

În raionul Hirșova s-au folosit diferite metode pentru atragerea pe calea cooperativizării a tuturor țăranilor muncitori. Multe familii s-au hotărât să intre în gospodărie după ce au comparat câștigurile lor cu cele ale întovărășirilor și mai ales ale colectiviștilor. Superioritatea gospodăriilor colective este recunoscută de toți datorită producției sporite pe care acestea o obțin.

Publicăm mai jos articolul tovarășului Vasile Bica, șeful secției culturale a sfatului popular al raionului Hirșova în care se arată contribuția adusă de activitatea culturală pentru cooperativizarea agriculturii raionului.

În munca pentru cooperativizarea în întregime a raionului Hirșova, alături de ceilalți factori care au determinat acest succes, a fost și munca culturală. Planul de muncă al secției noastre și al casei raionale de cultură, alcătuit sub permanenta îndrumare a comitetului raional de partid, a avut ca obiectiv principal sprijinirea multilaterală a acestei acțiuni.

Printre formele de activitate culturală folosite în raionul nostru pentru a lămurii țăranimea muncitoare să pășască pe calea cooperativizării agriculturii, un rol important l-au jucat

colectivele de conferențieri. În ele au fost atrași agronomi, tehnicieni și colectiviști fruntași ai recoltelor bogate, adică oameni care pot da țăranimii muncitoare sfaturile cele mai calificate. Astfel, căminul cultural din comuna Horia are în rîndul conferențierilor o serie de ingineri și mecanizatori. La căminul din comuna Ciobanu a conferențiat colectivistul Nicolae Boboc, iar la cel din comuna Horia colectivistul Gh. Sava, dovedind celor prezenți cu cifre convingătoare marile avantaje ale muncii în gospodăria colectivă.

Nu mai puțin rodnică a fost și activitatea bibliotecilor din raion. De exemplu bibliotecara Virginia Cucu, din satul Crucea, a organizat zece cercuri de citit, unde oamenii aflau de fiecare dată, prin intermediul unor broșuri sau al articolelor din ziare, despre noi metode de muncă, despre succesele obținute de țăranii colectiviști.

Se știe că o bună formă de agitație este activitatea artistică. De aceea am îmbogățit repertoriul echipelor artistice cu teme legate de viața gospodăriilor colective. Programele prezentate au contribuit la convingerea multor țărani muncitori de a intra în gospodării colective sau întovărășiri agricole. Brigada artistică din Casimcea a prezentat frumoase programe la arii, iar atunci cînd se deplasa în comunele învecinate, își îmbogățea repertoriul cu aspecte din viața satelor respective, fapt care sporea puterea agitatorică a programelor.

Un valoros aport au adus intelectuali satelor. Un exemplu în această privință îl constituie activul căminului cultural din comuna Ciobanu. Intelectuali de aci au ținut conferințe, au îndrumat și au făcut parte din formațiile artistice, neprecupețindu-și timpul pentru ca activitatea căminului cultural să dea roade. Și desigur că această activitate a adus o simțitoare contribuție la trecerea a peste 300 de țărani muncitori în rîndurile colectiviștilor.

Insufleții de succesele obținute pînă acum, noi ne vom strădui să întărim și mai mult activitatea culturală, să-i îmbogățim formele, pentru a contribui cu puteri sporite la înflorirea continuă a satelor raionului nostru, al doilea raion din țară complet cooperativizat.

VASILE BICA
șeful secției culturale
a sfatului popular raional Hirșova

Între 21-30 decembrie în toată țara se va desfășura tradiționala sărbătoare a slovei: „Decada cărții”.

În București deschiderea festivă a decadelor va avea loc în ziua de 21 decembrie orele 18, la Librăria Noastră nr. 1 din Căminul Victoriei, unde cu acest prilej va vorbi scriitorul Mihai Beniuc, prim secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R. În zilele următoare atât în Capitală cât și în provincie, în întreprinderile industriale, în instituții și școli în biblioteci, la căminele culturale se vor organiza conștiințări, sezoane literare, prezentări de cărți, întâlniri cu cititorii, la care vor participa scriitorii cei mai cunoscuți din țara noastră. În aceste zile, în librării, scriitorii vor da autografe și vor sta la sfat cu cititorii lor pentru a putea pătrunde în viitor și mai bine miezul faptelor, pentru a putea înfățișa cu și mai multă măiestrie chipuri și întâmplări reprezentative din viața nouă a poporului nostru. În acest scop mai mulți scriitori bucureșteni, printre care Demostene Bottez, Aurel Mîile, N. Tăutu, Victor Tutebure, Nina Cassian, Virgil Teodorescu și alții vor avea întâlniri cu cititorii la Timișoara, Reșița, Craiova, Focșani și alte localități în zilele acestea cititorii vor lua și mai mult cunoștință de rodnică activitate a editurilor noastre, care numai între anii 1949-1956 au pus la îndemina cititorilor un număr de 22.612 titluri de cărți cu un tiraj de 370.979.398 de exemplare.

O contribuție însemnată la continua dezvoltare a culturii noastre au adus și lucrările traduse din literatura sovietică și din alte țări. Astfel, între anii 1949-1956 la îndemina iubitorilor de cărți au fost puse 8.480 de titluri cu un tiraj de 104.315.380 exemplare. Una din preocupările de capetenie a editurilor noastre a fost și aceea de a reedita într-un număr mare pe clasicii literaturii române. Așa, de pildă, au fost tipărite în tiraje nemaiîntîlnite altădată la noi, opere ale scriitorilor noștri clasici Vasile Alecsandri, Ion Creangă, Cezar Bolliac, Mihail Eminescu, I. L. Caragiale, Grigore Alexandrescu, Ion Slavici și alții. În cîntea Decadelor cărții vor mai apare în curînd numeroase lucrări ale scriitorilor noștri clasici și contemporani. Printre altele vor vedea lumina tiparului operele scriitorilor clasici Ion Ghica și Alecu Russo, „Dănilă Prepeleac” al neiertăcutului nostru povestitor Ion Creangă, opere vol. VII ale maestrului Mihail Sadoveanu, Cronică de familie, vol. I, II, III de Petru Dumitriu, precum și alte lucrări.

Insemnările lui moș Marin lordache

Din spre dealurile Tecucului sullă vînt năpraznic. În sat oamenii s-au adunat pe lingă vetre. Trau din tabac, se sfătuesc cu nevestele, mai ceartă copiii, mai beau cite o oală de vin, apoi își vād din nou de cele treburi. Treburile însă sînt mai puține acum. Mai ales pe asemenea vreme. La gura vetrei, cînd focul pîlpîie plăcut, e bine să sfătuești. Nelipsit în astfel de împrejurări e moș Marin lordache. Și nu-i unul dintre oamenii tăcuți. Pe deasupra el scrie. De mult adună sau iscodește isvoade vechi care pomenesc de satul său. Astfel că a ajuns să cunoască destul de bine istoria Bălenilor. O viață întreagă a tot scris cronica.

Astăzi, moș Marin este în posesia unor documente care ar putea să intereseze chiar pe oameni de știință. Iată ce scrie în cronica sa, alcătuită după documentele adunate cu migală: „Pe aici — (adică prin Băleni n.r.) — a trecut Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și mai apoi Petru Rareș. Pe aici era drumul țargovlei (comerțului) cu Bizanțul. Treceau mătăsurile, stofe scumpe, cereale, vinuri de Panciu și Nicorești, caravane întregi de mărfuri. Înainte vreme pe aici erau multe păduri. Și în codrii deși se ascundeau adesea haiducii. Oamenii din partea locului erau de felul lor liniștiți și nu se dădeau războaielor nici jafurilor. Cultivau îndeosebi vița de vie și se ocupau cu pășunatul vitelor. Turme mari de oi împînzeau dealurile din jur. Berbecii se băteau coarne în coarne și nimeni nu-i supăra”.

Despre sat se pomenesc pentru prima dată într-un document datat din 1630. Apoi un altul din 1703 vorbește despre un oarecare Grigore Cantacuzino, care „au cumpăratu” pămînturile din Dealul Mare „cu lapte acru și cu sumanurile”.

Moș Marin poate să spuie numele tuturor boierilor care au domnit pe aceste meleaguri de un veac încoace. Poate să spuie și apucăturile și obiceiurile lor. Unii păreau blînzi, alții erau răi de-a binelea, însă toți urmăreau același scop: îmbogățirea pe spinarea țăranului.

„Boierii ne-au distrus pădurile, ne-au stricat pămînturile, ne-au adus foamea și bolile”. Despre toate povestește Maria lordache. Numai despre un singur lucru nu: cum a reușit să-și convingă vecinii să intre în gospodăria colectivă „Flamura lui Lenin”, înființată acum 6 ani în satul acesta. Iar dacă spune, o face după îndelungi sfăruițe, aceasta și pentru faptul că este un merit al lui. Cum să nu le vorbești oamenilor!... „Acum avem o școală de 7 ani, de toată frumusețea. Avem dispensar medical, cămin cultural, creșă de copii, difuzoare, punct agricol.”

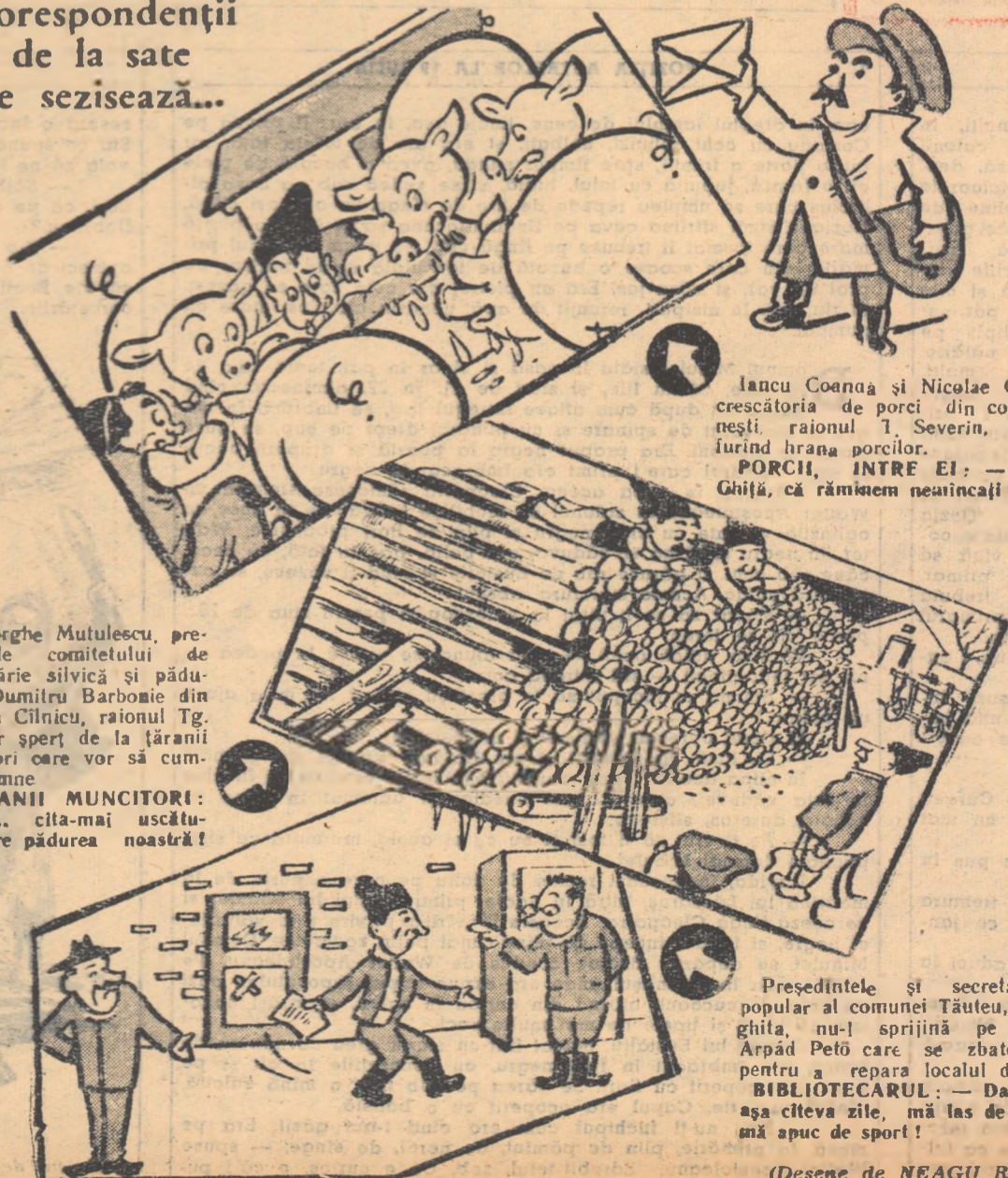
Băieții lui Ropotan învață în școli înalte la București, iar fata lui Cristea Gheorghe unblă îmbrăcată mai ceva ca o boieroaică. Dar nu numai atât. Uite, președintele gospodăriei noastre colective, Petrică Alexe, a fost ales în Con-

siliul Central al Frontului Democrației Populare, alături de cei mai mari oameni ai țării. Cînd s-a mai pomenit asta? Cum să tac!”

„Afară plouă. Plouă mărunț și rece. Moș Marin lordache, fost țăran sărac, mare iubitor de învățătură, în prezent socotitor în gospodăria agricolă colectivă „Flamura lui Lenin” cronicar și pasionat agitator, povestește neobosit celor tineri despre trecut și-i ajută să pătrundă și mai bine tîlcul marilor schimbări petrecute în viața satului și a oamenilor.”

I. SAFIR

Correspondenții de la sate ne sezisează...

Iancu Coana și Nicolae Giurcan, de la crescătoria de porci din comuna Severin, au fost prinși furînd hrana porcilor.

PORCII, ÎNTRE EI: — Dă-i bătaie Ghiță, că rămiem neîncași!

Gheorghe Mutulescu, președintele comitetului de gospodărie silvică și pădurarul Dumitru Barboie din comuna Cilnicu, raionul Tg. Jiu cer șperț de la țăranii muncitori care vor să cumpere lemne.

ȚĂRANII MUNCITORI: — Tii... cita-mai uscăturile are pădurea noastră!

Președintele și secretarul sfatului popular al comunei Tăuteu, raionul Marghita, nu-l sprijină pe bibliotecarul Arpád Pető care se zbate de-a surda pentru a repara localul de bibliotecă.

BIBLIOTECARUL: — Dacă mai alog așa citeva zile, mă las de bibliotecă și mă apuc de sport!

(Desene de NEAGU RĂDULESCU)

Cine și în ce scopuri a pus la cale contrarevoluția din Ungaria

Guvernul ungar a publicat primul volum din „Cartea Albă”. Sint cuprinse aici acte zdrobitoare, documente — fără putință de tăgadă — ale fărâșegilor savârșite de bandele contrarevoluționare în Ungaria. Parcurgind filele acestei cărți, omul cinstit se întremură de cruzimea fărâșegilor hortisto-fasciste.

Cine erau cei ce-au semănat moartea și groaza pe străzile Budapestei și în alte localități din Ungaria? În „Cartea Albă” se arată că, alături de contrarevoluționarii din țară și cei veniți din țările apusene, îndeosebi din Germania apuseană, s-au găsit criminali de război și de drept comun, scoși din închisori. Lepădăturile societății, înarmate și îmbătate, acestea erau elementele cu care contrarevoluționarii au pornit o alevărata vinătoare de oameni în Ungaria.

Unul din grupurile armate acționa sub conducerea unei femei stricate, de moravuri ușoare, pe nume Vera Laskovics, care are la activul ei mai multe condamnări. Grupul ei dispunea de o mare cantitate de armă.

Tinărul Csaba Benyai, în vârstă de 15 ani, caruia i s-a dat armă și a fost trimis în așa-zimutul „detasament special” deslămușit. În zilele de 2 și 3 noiembrie am constituit gru-

pur de cîte 10 oameni și ne-am instalat în locuințele unor oameni pașnici, pe care le-am ocupat. Aici tiram victimele noastre și le ucideam”.

De către cine și în ce scopuri au fost ațitate bandele contrarevoluționare? Puteau asemenea elemente declasate, putregaul societății, să și facă de cap de n-ar fi fost sprijinite și plătite cu bani grei de acele cercuri imperialiste apusene care nutresc speranța deșartă de a răsturna puterea populară din țările de democrație populară? Nu. Firele contrarevoluției duc la München în Germania apuseană, la Washington, în S.U.A. „Cartea Albă” reproduce articole din zărele străine, în care se spune deschis că bandele contrarevoluționare acționau la ordinul imperialiștilor.

Într-un articol publicat la 22 noiembrie, zărul francez „Le Monde” scria:

„Oamenii cei mai sus puși din S.U.A. s-au folosit de orice prilej, chiar și cel mai mic pentru a instiga popoarele Europei răsăritene la împotrivire și pentru a le asigura de sprijinul Americii. În 1949, în toată războiului rece, a fost creată o uriașă organizație care formal avea un caracter particular, dar care în realitate era condusă de Departamentul de Stat. Este vorba de Comitetul Europei Li-

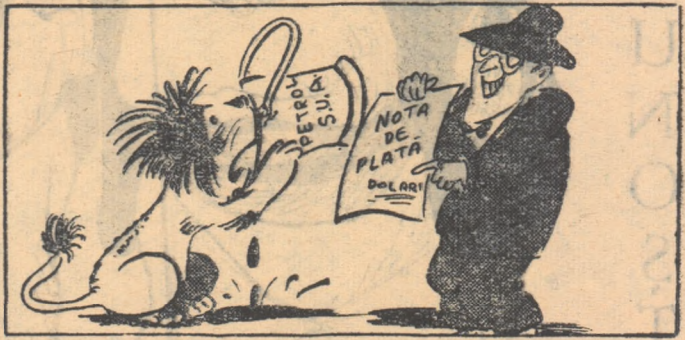
bere Președintele organizației este Allan Dulles, pe vremea aceea șef adjunct, iar în prezent șeful Serviciului central de spionaj. Comitetul a fost creat cu scopul de a prelua organizarea și conducerea emigranților politici de după război. La New York au fost create comitete naționale ai căror membri au fost selecționați de americani. Ele au primit sprijin material, fapt care le-a dat posibilitatea să dețină monopolul conducerii emigranților. În același timp, la Holzkirchen, lângă München a fost creat un post de radio la care lucrau printre alții aproximativ 100 de unguri.

O altă întreprindere a Comitetului Europei Libere — „Cruciada pentru libertate” — cu ajutorul a mii de baloane a inundat Ungaria cu manifeste, instigînd populația la încălcarea ordinii”.

Despre sprijinul direct pe care l-au dat bandelor contrarevoluționare, cercurile imperialiste apusene, îndeosebi cele americane și vestgermane, vorbesc multe alte reproduceri din zărele străine. „Cartea Albă” este un document care întărește la stîlpul infamiei activitatea criminală a contrarevoluționarilor din Ungaria cu participarea nemijlocită a cercurilor imperialiste apusene.

URMĂRI NEPREVĂZUTE

Ducînd mare lipsă de petrol — datorită blocării Canalului de Suez — Anglia trebuie să recurgă la oferta de petrol american care este însă foarte costisitor. (Zărele).

(Desene de NELL COBAR)

Alegeri după rețeta occidentală

Acum cîteva zile, mașina de vot americană de la O.N.U., luîndu-și cu de la sine putere dreptul de a-și băga nasul în treburile interne ale Republicii Populare Ungare, a hotărît să „fericească” poporul maghiar cu alegeri „libere” făcute sub supravegherea unor observatori ai Organizației Națiunilor Unite.

Cîțiva „specialiști” în fabricarea de alegeri „libere”, își și oferiseră serviciile, dovedind o serioasă experiență. De pildă, delegatul republicii sud-americane Venezuela prezenta ca model alegerile pentru Adunarea Constituantă din Caracas. Aci alegătorii „recalcitrați” au fost arestați, bătuți, torturați, închiși în lagărele de concentrare din groaznică junglă a Orenocului, unde deținuții erau lăsați să moară de foame, unde tifosul făcea ravagii în lipsă

totală de medici și medicamente.

Dar cel mai nou și mai perfecționat sistem de alegeri „libere” ar fi putut fi expus de către șeful delegației Marii Britanii, bazîndu-se pe pregătirile alegerilor care se vor ține în martie 1957, în Kenya.

Aci, pentru că nu cumva să iasă din urne vreo surpriză neplăcută lorzilor și financiarilor din City, autoritățile engleze au întocmit o lege electorală „model”. După ce au fost eliminată prin împușcare sau spînzurare vreo zece mii de viitori alegători, iar alte cîteva mii au înfundat pușcăriile, triburile Kikuyu, Embu și Moru, vinovate că au luptat cel mai aprig pentru libertate și inde-

pendența națională au fost șterse din listele electorale. Și astfel, jumătate din cele 5.500.000 de locuitori ai Kenyei nu va lua parte la voi. S-a găsit însă acși pentru coșocul celeilalte jumătăți. S-a decretat că nu vor avea drept de vot decît proprietarii de case și moșii în valoare de cel puțin 500 lire sterline (adică 500.000 franci) și posesorii unui venit de cel puțin 120 lire (120.000 franci).

Or, cum imensa majoritate a Kenyenilor nu posedă proprietăți mici de 2 lire, necum de 500, iar veniturile li ajung pentru a duce un trai mizerabil, numărul votanților va fi foarte redus.

Există însă și primejdia ca și așa lucrurile să iasă pe dos. De aceea s-a introdus și votul plural. În practică asta înseamnă că proprietarul unei case sau al unei moșii va avea un vot; cel cu două case sau moșii două. Cît despre cei 12 mii de moșieri englezi care au atîta pămînt încît nu sînt în stare să cultive decît 10 la sută din suprafața arabilă, nici nu se mai știe cîte voturi vor avea.

Cu astfel de alegeri „libere” și „democrate”, ale unor țări tot așa de libere și democratice, ar vrea majoritatea americană de la O.N.U. să înzestreze și Ungaria. Și se înțelege de la sine cam cine ar fi să fie în asemenea caz printre „aleșii națiunii”: grozii, bancherii, moșierii, bașca lacheii și lichelele din slujba lor. Puterile apusene încercau și pe această cale să săvîrșească un amestec grosolan în treburile interne ale Ungariei populare.

Tocmai de aceea a refuzat guvernul Republicii Populare Ungare concursul „specialiștilor” puterilor apusene. În Ungaria populară se vor face la vremea lor alegeri cu adevărat libere, în care muncitorii și țărani vor trimite în parlament pe adevărații lor reprezentanți, pe cei mai buni fii ai poporului.

M. DELEANU

NOTE POLITICE

„Democrația” din republica Haiti

Haiti, este o insulă așezată în Marea Caraibelor, nu departe de Cuba și Porto Rico. Pe această așezare de pămînt locuiesc în cea mai neagră mizerie mai bine de trei milioane și jumătate de oameni.

În aceasta țară rinduirea de guvernămînt sînt cele ale „democrației” americane. Cei pușini și bogați huzuresc, iar marea majoritate a poporului se află, după cum ați văzut, într-o cruntă mizerie Drepturile civile ale cetățenilor — și acele destul de ciunite — sînt încălcate, funcționarii superiori, — oamenii de încredere ai trusturilor americane, — fură după cum le este poftă. Ocrotitorul tuturor era însuși general Magloire, președintele de pînă acum cîteva zile al republicii.

De 6 ani de zile, generalul Magloire stătea în fruntea țării ca un adevărat dictator. Cum la 6 decembrie mandatul său expirase, firesc ar fi fost ca președintele să-și ia tălpășița de bună voie. Masele populare abia așteptau venirea acestei zile. Numai că generalul Magloire s-a încăpăținat să rămînă cu sîla pe mai departe președintele provizoriu pînă la alegerile din aprilie 1957. Vestea aceasta a indignat peste măsură masele populare. În țară s-au iscat grave tulburări și sub presiunea maselor populare, generalul a fost nevoit să demisioneze.

Ca să ne dăm seama de ce înseamnă „democrația” de tip american e bine să arătăm și teroarea care domnește în Haiti în preajma alegerilor. Adunările și mitingurile, precum și radio-emisiunile au fost interzise. Între măsurile excepționale

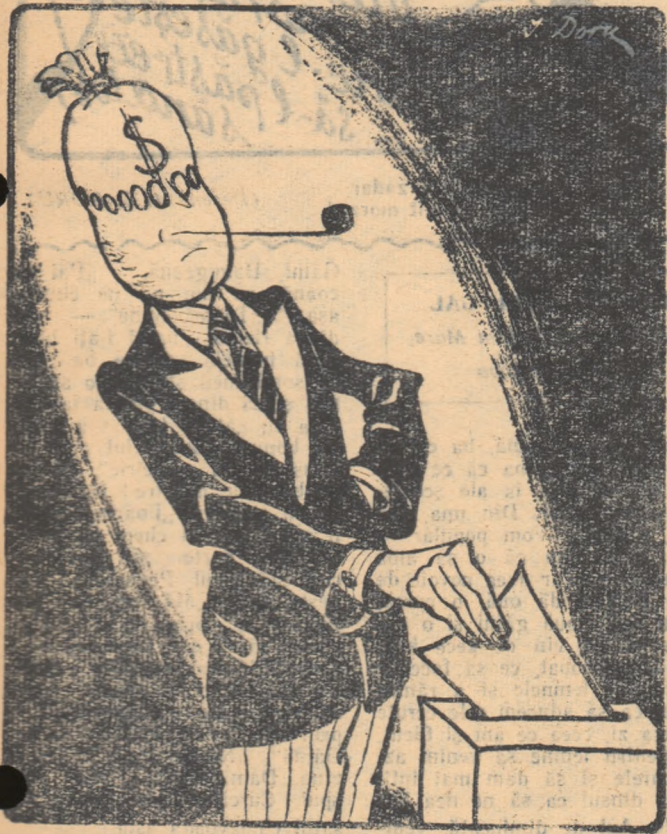
luate se numără și instituirea cenzurii. Poliția a fost întărită; arestările întezite. Numai într-o singură zi au fost arestate 186 de persoane.

Pămînturi confiscate

Cine credea că pămîntul bun de muncă este destinat pentru a fi cultivat se înșală amarnic. Nu-i adevărat că pe el țărănul trebuie să are și să înșămînteze diferite culturi. Ceea ce se știa din moștrămoși s-a învechit. Pămîntului arabil nu-i stă bine să aibă pe el griu, porumb, cartofi etc. Descoperirea acestă nouă au făcut-o autoritățile vestgermane.

Să vedem pe scurt în ce constă această descoperire. Să zicem că un ofițer al trupelor de ocupație apusene sau al noii armate vestgermane trece printr-un cîmp cultivat. Militarului i se năzărește că pe aceste locuri ar fi bine să alege tancurile, să se construiască cazărmi sau să se întindă aerodromuri militare. Nu trece multă vreme și terenurile întinse pe care cu puține zile în urmă creșteau holdele devin „obiective militare”.

Bundestagul de la Bonn s-a grăbit să întărească prin lege cerințele militaristilor. Potrivit unei asemenea legi, în scurt timp, vor fi confiscate de la țărani 44.000 hectare de pămînt arabil. De asemenea, sume uriașe vor fi cheltuite pentru construirea de cazărmi și alte clădiri militare. După cum se spune într-un buletin de presă al partidului social democrat din Germania apuseană, din aceste sume s-ar putea construi case de locuit cu 150.000 de apartamente, adică un oraș întreg cu o populație de 500.000 de oameni.

În „democrația” burgheză votează milioanele

(Desen de I. DORU)

Alegeri din trecut

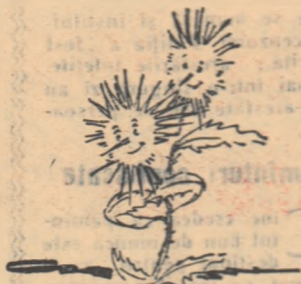
RECUNOȘȚINȚĂ

— Ei, acum să bem un pahar și pentru sufletele alegătorilor!

(Desen de M. GION)

Spinul

I-am zis, odată, unui spin:
— Mă-nțepi mereu. Nu ți-e rușine?
Iar spinul mi-a răspuns senin:
— Te-nțep., doar cind te-atingi de mine!

Racul

Singur el, din neamul tot,
Are mustră de robot:
Două ghiare — clești de fier,

Fabule pitice

de Stelian Filip

Pieptul — scut de cavaler,
Spatele ca o carcasă,
Coda — foi de tablă groasă
Iar picioarele — vergete
Prinse-n tuburi și inele.

Cum s-ar zice, un bărbat
— Dacă-i vorba la nevoi —
Totmai bine echipat
Ca să tragă.. înapoi!

Porcul

Să-i mai treacă de urit,
Și-a băgat frumosu-i rit
Și-a simțit, într-un noroi,
Niște gusturi mai de soi:

A intrat mai mult de-un cot.
Ține-l, bre, că intră tot!

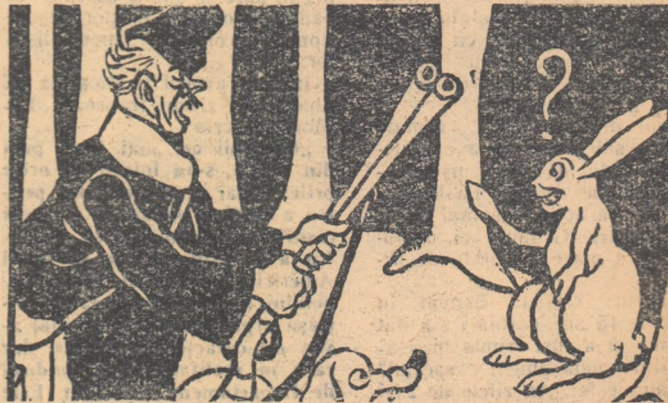
(Desene de ION POPESCU-GOPO)

Un morar ca el... mai rar!

Responsabilul morii „Filimon Sirbu” din comuna Robești, raionul Buzău, tovarășul Zaharia Dumitru, pleacă zile întregi la vânătoare, lăsînd moara încuiată.

Cușma pe-o ureche și-a lăsat
Și-a pecat morarul la vinat.

— Ce cați măi morarule aici,
Ai putea tu, neică, să-mi explici?

— Pînă cind o să ne tot jucăm?
Eu zic de vinat să-l săturăm..

Și sătenii n-așteaptă-n zadar,
Caută, cum vezi, un alt morar!

(Desene de I. DORU)

Dăduse o zăpadă cam limpu-rie. Pe geamuri, pe neașteptate, se brodaseră firițele de gheață. Zăpada scirția foarte sub picioare, iar aerul lîpea nările. Lemne? Destule, dar la pădure. Cine se aștepta să vină alit de repede și de înfuriat Moș Gerilă? O parte dintre sătenii își aduseră rațiile de lemne, dar cei mai mulți am fost surprinși de vremeală. În categoria asta ne aflam și noi, învățătorii, sfații, căminul și chiar școlile. Eu mă duc, ca delegat pentru școli, la pădure. Pădurarul... că hir, că mir... Aștepta sticla. Ba, că nu e brigadierul, ba că lemnele școlilor se dau marțea, că-asa e „ordenul”... În fine, tot m-a jupuit și pe mine de 10 lei. Am încercat, și basta! Acolo mai erau vreo cinci galiceni de-ai noștri, cu carele goale. Se tot frămîntau încoace și-n colo. Ce zic eu? Ia să mă așteptăm să-ncarce și ăștia, și să mergem cu toții. Zis și făcut! Dau o goană la foc să văd ce aș-

Mămoșul

de ION PATRAȘCU GAL

învățător, com. Galicea Mare, regiunea Craiova

teaptă ăștia de nu incarcă. Pădurarul sta pe un butuc și răsfoia atent și bonurile și buletinele de identitate.
— Uite — zice el — vezi și dumneata că ești învățător, cum să dau eu lemne la oamenii ăștia? Au cinci bonuri pentru zece grămezi. Buun! Fiecare bon, două grămezi. Buun! Plătît, semnat de brigadier. Buun! Ama, vezi și matale: pe individul ăsta, pe buletin îi zice Ștefan Nețică, iar pe bon scrie Ion Ouă. Pă cestăialt îl cheamă, conform buletinului, Stan Dumitrașcu, ama pe bon scrie Gheorghe Curcă... Astălalț e Constantin Teodorescu, iară pe bon e Marin Găini, pe bonul ăstuialt e Fîru Pui și pe el îl cheamă Stan Vișan, iar pe bo-

nul ăsta scrie destul de cetel Nae Damigeană și pă el îl cheamă în realitate Ștefan Mălăin. Ama, judecă și dumneata dacă pot să le dau? Pune-te în locul meu și spune-mi dac-ai face-o!
— Desigur că nu — răspund eu, însă curios din cale afară că, la noi, în Galicea Mare, nu există astfel de denumiri de oameni. Ouă, Curcă, Pui, Damigeană, n-am auzit, și doar imi cunosc satul...
Stan Vișan îmi face cu ochiul, Mă trag de-o parte cu el:
— Uite cum e domle, — îmi spune el. — Cite-și cinci ne-am dus, acum o săptămînă, la brigader acasă. L-am găsit, că l-am luat din țoale. Îi tărășim...

dînsul, din piapumă, ba că nu mai sînt lemne, ba că ce bruma mai sîntără is ale școalelor și sfaturilor. Din una, din alta, dînsul — om popular — ne-a spus cum că o să aibă o cumentrie și ar avea nevoie de vreo treizeci de ouă, o curcă, patru pui, două găini și o damigeană de vin de zece kile. Noi am aprobat, ce să facem? Am plătît lemnele și a rămas vorba ca să aducem cele cerute a treia zi, ceea ce am și făcut, iar pentru lemne să venim azi cu carele și să dăm mal întii pe la dînsul ca să ne dea bonurile. Azi de dimineață, veni-răm cu noaptea în cap. Ne dădu bonurile cucoana. Cind să le împărțim, ce să vezi: Pui,

Găini, Damigeană... „Păi cu-coană, pe noi nu ne cheamă așa...” „Toate bune” — zice dînsa rîzînd, „banii i-ați lăsat, dară numele voastre ba... așa că soțul meu știind c-o să veniți și că dînsul pleacă la Craiova cu „al de trei” v-a trecut pe bonuri după felul cum ați adus pentru cumentrie”. Și așa cu bonurile noastre! De, ce să facem acuma? „Foarte simplu” îi spun eu și-l chem pe pădur-ar de-o parte și-i povestesc cum stă cazul. Pe acesta-l puf-nește risul. „Mă rog, dar bun nanaș e brigadierul! Hai, băieți, să vă dau lemne ce n-ați pomenit!” Dar de, cum e omul nostru făcut, nu face. Aștia au început să se strige pe drum prin țîrg, prin M.A.T.: „Mă, Găină”, „Noroc, Pui”, „Bună ziua, Damigeană”, „Ce m-ai spus, Curcă...” S-a umplut țîșatul cu izvoada asta.
Și, de atunci, brigadierului silvic toată lumea îi zice „nă-nașul”.